

Kiek mien
Kunstwaark!

Bij de buren naar binnen gluren: we doen het allemaal graag. Boeskoolnijs gaat nog één stap verder. We willen weten wat er bij u boven de bank hangt. Graag luisteren we naar uw verhaal over het werk dat u bekoort, ontroert en/of troost. Peter de Beukelaar vertelt over zijn collage met schilderijen van strand, zee en boten.

DE FILOSOFIE VAN HET HALLETJE

”Ik ben uitgegaan van een bepaalde filosofie dat sommige halletjes – en hier heb je ook veel achterommetjes – dat het daar niet zo welkom is, want er hangen vaak druipende paraplu’s, natte kleding, staan schoenen en klompen, wandelstokken en een hondenmand. Dat is dan niet het gezelligste plekje van het huis. Ik wil blij binnenkomen.”

Vanaf het pad naar de woonark van Peter de Beukelaar kun je - via de ramen naast de deur - al een beetje naar binnen kijken. Je ziet een gedeelte van de collage van schilderijen van strand, zee en boten.

“En dan is alles wat daarachter komt al een stuk leuker geworden. Dat is mijn basisidee. Als de begroeting vriendelijk is – net als bij mensen – dan wordt het hele verhaal dat daarachter komt, een stuk prettiger.”

GRATIS DISCO

De Beukelaar groeide op in Bussum. Zijn familie kocht in zijn jeugd een huisje in Friesland om samen op te knappen. Daar ontdekte hij de charme van het water. Later vestigde hij zich op een woonboerderij in Friesland, in de buurt van Gorredijk, waar hij een groepspraktijk voor tandartsen had. Hij verdiepte zich ook in acupunctuur en homeopathie; de laatste jaren werkte hij als docent tandheelkunde bij het UMCG.

“Het leven op de ark lijkt wel op dat op de woonboerderij. Direct geconfronteerd worden met de natuur: zon, wind, regen, ijs en sneeuw. Dit is nog iets avontuurlijker. In de zomer zwom ik in het Boter-diep. Koud maar lekker.” Hij lapte zijn ramen in de winter op de schaats. “De leidingen waren bevroren en ik zat een week zonder afvoer. Wat was ik blij dat ik naar het toilet kon op mijn werk. Ja, dat zijn inderdaad heerlijke toiletten.”

Deze woonark hoort bij een nieuwe fase. Hij voelt zich hier thuis. Als hij op weg naar huis Beijum achter zich laat, dan komt hij in de ruimtelijkheid van de weilanden buiten de stad. Hij stelt dat het bijzonder is dat het dorp zo dicht bij Groningen toch een geheel eigen identiteit heeft; het woonarkenbuurtje, het goed draaiend plaatselijk belang, het blaadje, de sportvelden, de brassband en Café Moeke Vaatstra.

De Beukelaar prijst zich gelukkig dat hij de ark kon opknappen en hierbij voor hem prettige en goede kleuren kon gebruiken.

Er komt iets
op je pad en
je beweegt
mee.

Eindeloos bekeek hij kleurenstalen tot hij uitkwam bij de kleur genaamd: Eindelijk! Het eindresultaat straalt geordendheid, klaarheid en frisheid uit. Het heeft een tikkeltje steriliteit en vormt voor hem een warm welkom: “Een warme woonplek is mijn pijler. Je houvast. Thuiskomen.”

“Ik heb geluk dat de woonkamer twee traptreden lager ligt dan de hal: de vloer heeft hetzelfde niveau als het water; er

komt een eend, een boot voorbij en dat is geweldig. Ook is er niks leuker dan hier te zitten en naar de weerkaatsing van de ondergaande zon in het water te kijken.”

Het mooist vindt De Beukelaar dit in zijn slaapkamer. 's Avonds weerkaatst het licht van de lantaarnpaal aan het Boter-diep de waterspiegeling boven zijn hoofd. “Dat is een gratis disco, een lichtspel, op mijn plafond.”

Hij is nog nooit zo dicht bij de natuur geweest. “Het vriest, het regent. Die druppel weerkaatst op het water, hè? Het lijkt

TEKST
Linda Noordhuis

FOTOGRAFIE
Klaas Huizenga

wel of ie het water uitspringt. Hij valt, waar hij het water raakt krijgt hij die ronding; hij krijgt een kringetje en kaatst terug waar de druppel het water aantikt. Op straat heb je dat ook wel, op asfalt of op weilanden nauwelijks. Regen vind ik niet leuk maar laat het maar mooi zijn. Ik weet dat ik mijn regenpak moet aantrekken. Water. In beweging en altijd anders. Ik houd van beweging. Er komt iets op je pad en je beweegt mee.”

GOLF VAN SCHILDERIJEN

Voor de verzameling van schilderijen in de hal maakte hij eerst een collage van papier. Hij keek wat de mooiste indeling van de wand was en zocht naar werken die in zijn concept pasten. Er hangt nog één papiertje tussen de schilderijen. Er staat op: 20 x 30. Kastpapier van de Hornbach met plakbandjes vastgeplakt. “Het thema is: water-zee-zon-strand. Dat is licht, blauw en mintgroen: frisheid en koelheid. Je kan er goed bij denken, het geeft een helder gevoel. Het moet die sfeer zijn, dat maakt mij heel erg vrolijk.”

Het schilderij moet dus ten eerste een bepaalde maat hebben, ten tweede het juiste thema, dan een bepaalde kleur en prijs. Hij kijkt van welke schilder het is. Natuurlijk is er ook een emotie - ontstaan in een fractie van een seconde - die bepaalt dat hij het schilderij koopt. Liefde op het eerste gezicht. Meestal koopt hij online; soms op Marktplaats, vooral op Catawiki. Belangrijk is dat het schilderij lichtheid en zonnigheid uitstraalt. “Dat past bij mij. Ik ben een optimist. Dit is mijn jas die ik aantrek.”

Hij zoekt graag het strand en de verbinding op. Zijn broer

heeft de stichting *Outdoor4Disabled* opgericht. Samen met andere vrijwilligers rijdt hij mensen met een beperking met de strandrups het strand op. Mensen die niet meer zelfstandig op het strand en bij de zee kunnen komen, kunnen zo toch de zilte zeelucht ruiken, schelpen zoeken, de zon zien ondergaan.

Hij toont een schilderij van Dini Bogaart. “Dit is een giclee maar er zijn er maar vijftig van gemaakt. Ambtenaren kregen ze bij hun afscheid. En dit is La Madame des Poissons, van Phillippe Martinery. Ik was op zoek naar zo'n klein schilderijtje. Een leerling van Corneille maakte dit werk waarin ik water en vissen zie; dat maakt me vrolijk.

Uitverkoren eenzaamheid is de titel van een ander schilderij. “Dat ik in een kleine omgeving woon, daar heb je een keus voor gemaakt. Eenzaam ben ik niet. Een ark is net als een boot afgeschermd. Het buurtje kan een eenheid zijn, bijvoorbeeld in communicatie met de gemeente, maar men laat elkaar wel met rust. In mijn jonge jaren heb ik een zeilboot gehad en op mijn verlanglijst staat een boot. Geen groot jacht maar een roeibootje of een sloepje.”

Zijn lievelingswerk is het schilderij van het strand van Honfleur, waar hij ook geweest is. Hij staat op het bruggetje voor de woonark en kijkt naar het impressionistische schilderij van de toeristische trekpleister in Normandië. “Het is het mooist vanaf deze afstand. Het prikkelt de fantasie en het heeft perspectief.”

WELKOM THUIS

Bij De Beukelaar ligt geen mat voor de deur met *Welkom thuis* erop; hij heeft een collage van kunstwerken die hem dat gevoel geeft. Elk afzonderlijk schilderij brengt hem rust, de collage als geheel geeft blijheid en beweging als hij binnenkomt. Die combinatie geeft het verrassingseffect. Als een golf, als het water zelf.

Hij licht het toe met het volgende verhaal: “Er zitten altijd twee mannen naast elkaar in de trein, van het Gooi naar Amsterdam. Vlak voor ze op hun eindbestemming aankomen doet één van de mannen iedere keer een kiezeltje onderin zijn schoen. Hij loopt dan de laatste vierhonderd meter gekweld door het steentje strompelend naar huis. Na jaren trekt zijn reisgenoot de stoute schoenen aan en vraagt hem: ‘Waarom kwel je jezelf toch dagelijks na die lange werkdag met dat vervelende steentje in je schoen?’ Waarop zijn reisgenoot antwoordt: ‘Het is een verschrikkelijke pijn maar het maakt me ontzettend blij om thuis te komen, mijn schoenen uit te doen en eindelijk van dat steentje verlost te zijn!’

Wat dan zijn - wellicht figuurlijke - steentje is? “Ha, ha, dat is er niet. Mijn toelichting is niet passend, wat dat betreft. Wel heb ik - wat er ook om me heen gebeurt - een plek waar ik het fijn heb; ik wil net zo blij zijn als deze man wanneer ik daar thuiskom!”

Watching you!

In de tuin aan de Noordwolderweg 20 in Noordwolde te zien afgelopen voorjaar. 's Avonds/'s nachts leek het net alsof er een hondje kefte. Het bleek na wat speurwerk een ransuil te zijn. Zijn 2 jongen en andere belangstellenden zichtbaar in de gaten houdend. Hij kan bijna volledig opgaan in een boom en is daardoor moeilijk te ontdekken. Herkenbaar aan de 2 pluimpjes bovenop zijn kop. Jaagt vooral op muizen. En als die niet voorradig zijn, kleine vogeltjes. Die jacht begint als het schemerig wordt. Hij vliegt bijna geruisloos rond. Jonge ransuiltjes worden ook wel takkelingen genoemd.

**WAT
VLIEGT
DAAR**

AREND KRUIJER

*Hobbyfotograaf
met een passie
voor vogels*

